

O Lume care Suferă, Suspină și Așteaptă

Romani 8:12-27

de Gelu Arcadie Murariu

Este lumea noastră, de care suntem legați prin gravitație, care ne asigură subzistența, constituie mediul mobilității noastre, o lume de care depindem și care suferă consecințele deciziilor umane. Dar, în neostoita goană de zi cu zi, mai găsește cineva timp și interes pentru restul creației? Se mai gândește cineva la bunăstarea semenului, a necuvântătoarelor și, cu atât mai puțin, la regnul vegetal și mineral? Tot ce ochii privesc, urechile aud, picioarele calcă, mâinile ating, cerul gurii gustă, nasul adulmecă, și toate lucrurile aflate dincolo de accesul simțurilor noastre, tot ce există și se mișcă în nemărginirea spațiului, face parte din creația lui Dumnezeu. Măcar că nouă prea puțin ne pasă de lucrurile existente în afara sferei de interes personal, Creatorul susține, guvernează și are în vedere destinul creației, în totalitatea ei.

Pășind pe firul acestor gânduri, căci mintea nu rămâne fără rod, aflăm din epistola către Romani, expusă în stilul din păcate prea laconic al apostolului, ideea revelatoare că și firea (creația) suferă, suspină și așteaptă (cu o dorință înfocată), să asiste la descoperirea finală a fiilor lui Dumnezeu, nădăjduind, în același timp, să fie izbăvită și ea din robia stricăciunii, la care a fost supusă fără voia ei și fără s-o fi meritat. Creația întreagă, natura și universul, regnul animal și vegetal, materia vie și neînsuflețită, împărtășesc împreună aceeași agonie a suferinței și așteaptă arătarea aceleiași slave a izbăvirii.

Creatorul a conferit omului stăpânire peste natură și viețuitoare și, ca urmare a evaziunii sale în neascultare, întreaga creație a fost afectată, osândită să împărtășească soarta lui și să sufere sub apăsarea grea a călcâiului său nepăsător. Cum altfel ar fi putut omul să rețină (după căderea în păcat) oarecare stăpânire peste natură, dacă aceasta n-ar fi fost supusă și ea aceleiași sorți (prin decretul Creatorului)? Păcatul omului a adus chin și agonie întregii creații, prefăcând-o în terenul pe care lucrarea lui devastatoare operează încă.

Astfel că, în vreme ce noi așteptăm moștenirea promisă prin înfiere, creația așteaptă propria ei slobozenie. În vreme ce noi tânjim după slava pierdută, firea dorește să asiste la descoperirea fiilor lui Dumnezeu. În vreme ce noi suntem transformați în grade succesive de slavă, conform chipului Domnului, firea geme, suferind durerile prelun-gite ale "nașterii" ei, așteptând restaurarea la intenția originară. Întreaga creație este conștientă, într-un fel pe care noi nu-l percepem, despre planul și lucrarea lui Dumnezeu. O făgăduință a fost făcută tuturor lucrurilor create. Cunoaștem prea puține din dimensiunile creației universale a lui Dumnezeu, dar așteptăm, conform Cuvântului, un cer nou și un pământ nou, o creație restaurată în toate dimensiunile ei, în care va locui un popor reconciliat cu Creatorul său.

Dar cel mai uimitor și mai glorios fapt al lucrării lui Dumnezeu, pe care-l aflăm din pasajul în discuție, este faptul că însuși Duhul se implică în această luptă, mijlocind pentru noi în rugăciune. Mai întâi, ne asigură apostolul, nu știm cum trebuie să ne rugăm, nu știm cu exactitate ce să cerem într-o situație dată, și nici modalitatea cea mai potrivită în care să ne adresăm Tatălui în rugăciune. Apoi, Duhul mijlocește pentru sfinți "după voia lui Dumnezeu", pe care numai El o cunoaște pe deplin. Deși mijlocirea Duhului este pentru noi doar un suspin, care nu poate fi tradus în cuvinte, Dumnezeu discernе năzuința Lui. Lucrarea Duhului, ca mijlocitor în favoarea noastră prin rugăciune, nu contrazice poziția unică a Fiului ca "singurul mijlocitor între Dumnezeu și oameni". Christos este intermediarul nostru "legal" în fața tronului dreptății lui Dumnezeu, în timp ce Duhul suspină înlăuntrul nostru, suplinind lipsurile și slăbiciunile noastre (8:26).

Suspînul este numitorul comun între noi, creație și Duhul. Creația așteaptă suspinând, credincioșii suferă nădăjduind, iar Duhul suspină, se roagă și mijlocește pentru noi în cunoștință de cauză. Firea geme, suferind din pricina noastră, în vreme ce Duhul suspină de dragul nostru.

Hărțuiți fără încetare de "întristările noastre ușoare, de o clipă" (2 Corinteni 4:17), urcăm prin credință treptele unui "crescendo" al prefacerii noastre în Domnul. Pare să fie un raport invers proporțional între suferințele noastre prezente și gradul de maturitate atins, raport ținut "la zi", în conformitate cu

principiile luptei în care suntem angajați. Încercări și ispite, suferință și dureri, nădejdi și așteptări, ne însoțesc constant pe drumul anevoios, dar ascendent, al credinței ...

Victimă a căderii umane, creația alunecă încă pe toboganul degenerării și al corupției, după cum observăm pe fondul bine-cunoscutei și mult-folositei expresii “mediu înconjurător”. Versetele 18-22 sugerează “involuția” impusă creației de căderea omului prin termeni lipsiți de orice echivoc: “deșertăciune” (20), “robie” (21), “stricăciune” (21). Creația “suspina”, ca răspuns la ceea ce suferă, dar suferința ei nu este fără sens și fără scop, căci lucrarea ascunsă pe care o suferă creația constituie “durerile nașterii” ei (22), care-i garantează restaurarea.

(Pentru mai multă acuratețe în înțelegerea ideilor din textul în discuție, sugerez înlocuirea termenul de “fire” (mai puțin exact) cu “creație” și “suspina” (mai puțin sugestiv) cu “geamăt”).
